

Proti s o u h l a s n ý m usnesením nižších soudů o majetkové náhradě není arci dovolací rekurs přípustným podle §§ 78 ex. ř. a 528, odst. 1 cřs.

Frant. Bauer.

Postup vůči židovským podnikům, řízeným správcem.

Židovské podniky, které jsou spravovány správci dosazenými říšským protektorem v Čechách a na Moravě nebo příslušným vrchním zemským radou podle § 9 nařízení říšského protektora o židovském majetku z 21. června 1939 (Věstník nařízení říšského protektora 1939, č. 6, str. 45 a násl.) jsou z hospodářského hlediska postaveny na roveň nežidovským podnikům. To platí zejména pro přidělování kontingentů, zadávání veřejných dodávek, styku s bankami, zúročení bankovních účtů atd.

Pokud v policejních nařízeních je nařízeno označení židovských podniků, jest třeba podniky řízené správcem z označení toho vyjmouti, jak se také zpravidla stalo.

Má-li býti ve výjimečných případech od této úpravy upuštěno, bude správce úřadem, který jej dosadil, vzbídnut, aby příslušná místa o tom zpravit.

Toto ustanovení neplatí pro podniky, které byly příslušnými místy zabaveny pro činnost státu nepřátelskou nebo tomu se rovnajícímu jednání majitele, nebo ve kterých je dosazen správce podle nařízení o nakládání s nepřátelským majetkem ze dne 15. ledna 1940 (Věstník nařízení říšského protektora 1940, č. 6, str. 28 a násl.), pokud spravující osoba není zároveň říšským protektorem nebo příslušným vrchním zemským radou dosazena jako správce podle § 9 nařízení říšského protektora o židovském majetku.

Postavení podniků pod vedením správců naroven s nežidovskými

podniky platí jen v hospodářském ohledu. Jinak jest podnik i nadále podnikem židovským.

Tyto směrnice jsou obsaženy ve výnosu říšského protektora ze dne 20. dubna 1940, č. II/1 Jd - 6545/40 a otištěny ve Věstníku ministerstva vnitra v Praze, ročník XXII/1940, čís. 5, pod č. 74.

pšř.

O cenových přestupcích II.

Vládním nařízením z 8. května 1940 č. 189 Sb. byly provedeny některé změny nařízení z 10. května 1939 č. 121 Sb. o zřízení nejvyššího úřadu cenového. Velká část těchto změn týká se oblasti přestupkové a správního trestního řízení. Poněvadž jsme v tomto časopise referovali o původních trestních předpisech (viz můj článek »O cenových přestupcích«, Právní praxe, r. III/1939, č. 7-8, str. 203 a n.), uvedeme jaké změny přineslo nařízení č. 189/40 Sb.

Změna nastala především v trestní sankci, ježto peněžitá pokuta zvyšuje se nyní z původního 1 milionu K na 3,000.000 K; vězení jednoho roku jako maximální výměra trestu na svobodě se však nemění.

Novinkou je dále zavedení blokového trestního řízení, které je upraveno nově vsunutým § 12a. Nejvyšší úřad cenový je tudíž oprávněn uložit politickým úřadům, aby v mezích své trestní pravomoci ve věcech cenových zmocnily orgány veřejné moci k ukládání veřejných pokut na místě činu podle § 19 vl. nař. ze dne 6. března 1936 č. 51 Sb. V tomto blokovém řízení mohou však býti ukládány peněžitě pokuty jen do výše 500 K. Bližší směrnice jest oprávněn vydati nejvyšší úřad cenový v dohodě s ministerstvem vnitra, zejména pokud jde o okruh osob, jež mají k tomuto řízení býti zmocněny, dále pokud jde o jejich postup a trestní sazby.

Výrok o trestu, který podle § 13, odst. 1 cit. nař. má být uveřejněn v jednom nebo více denních listech určených v trestním nálezu, může podle nové úpravy být otištěn též v listech odborných.

Nově bylo ustanoveno (§ 12, odst. 2), že proti výroku, jímž se při vydání trestního nálezu vyslovuje, že případné odvolání nemá odkladného účinku, je jakékoliv odvolání vyloučeno.

Nový předpis § 19 cit. nař. dotýká se kompetence nejvyššího správního soudu. Veškeré stížnosti proti rozhodnutím, opatřením a nálezům nejvyššího úřadu cenového a úřadů politických v rámci tohoto nařízení anebo norem, podle něho vydaných jsou vyňaty s účinností od 1. ledna 1940 na dobu mimořádných poměrů způsobených válkou z kompetence nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení týká se i trestních věcí.

Pojmu cenových přestupků dotýká se nové nařízení jen nepatrně. V § 9, odst. 1 stanoví se nově trestnost na neuposlechnutí též předpisu (nejen tedy příkazu nebo zákazu) vydaného podle cit. nařízení, nebo podle nařízení na jeho podkladě vydaných. Menší úpravy doznala skutková podstata přestupku uvedeného v § 9, odst. 2 č. 3, podle níž je nyní trestným, kdo při nákupu zboží přepláci cenu prodávacem požadovanou.*)

V § 11, odst. 1 je nyní výslovně uvedeno, že tresty pro cenové přestupky mohou být ukládány — s výjimkou trestů na svobodě — také právnickým osobám nebo jiným sdružením osob, pokud orgán takové asociace se dopustil přestupku v rámci své působnosti.

Pošvář.

*) Toto ustanovení dosud znělo: »Kdo při nákupu zboží, jež hodlá zciziti, přepláci cenu prodávacem požadovanou, anebo není-li určitá cena požadována, cenu úředně stanovenou, nebo připuštěnou.«

Je nájemné přijaté zplnomocněným správcem podrobno u majitele domu dani důchodové?

Dani důchodové podléhá příjem fyzických osob z pronájmu budov nebo užitková jejich hodnota (§§ 1 a 9 zák. č. 76/1927 Sb.). Podle důsledné judikatury nejv. správ. soudu okolnost, že dům byl v rozhodujícím roce pod vnucenou správou, nevylučuje sama o sobě započtení příjmu z něho plynoucího do vyměřovací základny (Budw. 1848/1903, 5213/1907), neboť vnucený správce přijímá nájemné na místě vlastníka domu, takže částky ty s hlediska daňového, jakmile činže vnuceným správcem byla přijata, jsou právně příjmem vlastnickým (Budw. 5835/1908 a nál. ze 17. května 1940, čís. 5254/2/38).

Pokud jde o daňovou povinnost vlastníků domů spravovaných zplnomocněným správcem (Treuhänder), je situace vlastně po vydání druhého prováděcího výnosu k nařízení o židovském majetku z 8. prosince 1939 zcela jasná, neboť v jeho článku VII. se stanoví, že zplnomocněný správce má právo prováděti vlastním jménem na účet podniku nebo postiženého všechny soudní a mimosoudní právní úkony a jednání potřebná k splnění příkazu jemu uděleného; oprávnění majitele podniku za trvání správy odpočívá. Z toho plyne, že zplnomocněný správce nastupuje na místo vlastníka domu jako příjemce dani podléhajícího příjmu z pronájmu budov, bez ohledu na to, jak s tímto příjmem nakládá.

Stejná zásada platí ostatně pro oblast říšského daňového práva. Podle §§ 4 a 80, první věty R. A. O. (Reichsabgabenordnung) pokládá se zásadně s hlediska daňového za vlastníka, kdo drží věc vlastním jménem (Dr. Hein, Grundriss des Treuhandrechts, Berlin 1929).

Frydrych.